

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121474725
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6121474725.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanej: G. R., K.. XX.X.XXXX, bytom v Y., Č. XXXX/X, zastúpená Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, so sídlom v Revúcej, Železničná 257/19, o zaplatenie 4.663,00 € s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1Csp/41/2021 zo dňa 18. februára 2022

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 1Csp/41/2021-172 zo dňa 18. februára 2022, okrem výroku I. o zastavení konania v časti o zaplatenie 50 € a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) zhora označeným rozsudkom výrokom I. žalobu v časti o zaplatenie 50 € zastavil. Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.398,99 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.398,99 € od 3.3.2020 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,04 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 4.663 € s príslušenstvom titulom zostatku úveru, ktorý bol žalovanej poskytnutý na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.11.2015, uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Žalobca svoju aktívnu legitimáciu preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020, uzavretou so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorou mu bola postúpená pohľadávka voči žalovanej.

3. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané uzavretie zmluvy o splátkovom úvere medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou dňa 23.11.2015, súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky, Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery a Sadzobník. Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.110 € a tento sa zaviazala vrátiť spolu s úrokmi a poplatkami v 108 mesačných splátkach po 98,18 €, splatných 25. deň v mesiaci počnúc dňom 25.12.2015 a s konečnou splatnosťou dňa 25.11.2024. V zmysle zmluvy ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 14,38 % pri priemernej hodnote 15,55 % a celková čiastka spojená s úverom v zmysle zmluvy mala predstavovať 10.601,06 €. V čl. II. bod 7. zmluvy bola dojednaná možnosť banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak dlžník pohľadávku nespláca riadne a včas. V zmysle čl. III. súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., účinné od 1.1.2015, Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery banky, účinné od 1.1.2015 a Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje. Ďalej vzal súd za preukázané, že výzvou zo dňa 30.1.2020 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej, že ku dňu 30.1.2020 je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1.786,87 €,

ktorú je potrebné uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tejto výzvy s tým, že v prípade neuhradenia tejto sumy v lehote je banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. K uvedenej výzve predložil ako dôkaz poštový podací hárok zo dňa 3.2.2020 o jej odoslaní na adresu trvalého pobytu žalovanej a potvrdenie o sledovaní zásielok, z ktorého vyplýva jej doručenie žalovanej dňa 5.2.2020. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 3.3.2020 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej, že ku dňu 2.3.2020 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním pohľadávky voči banke o viac ako tri mesiace. Oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 10.3.2020. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 12.10.2020, uzavretej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 20.10.2020 oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky spolu s príslušenstvom na žalobcu. K uvedenému oznámeniu predložil ako dôkaz poštový podací hárok zo dňa 20.10.2020 o jej odoslaní na adresu trvalého pobytu žalovanej a potvrdenie o sledovaní zásielok, z ktorého vyplýva jej doručenie žalovanej dňa 22.10.2020.

4. Právne súd vec posúdil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, ods. 15, ods. 16, § 9 ods. 2 písm. k/, l/, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) v spojení s ust. § 52, § 53 ods. 9, § 524, § 525 a § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

5. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobou bol uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd ex offo skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len zákon o bankách) a či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Vykonaným dokazovaním vzal túto aktívnu legitímáciu žalobcu za preukázanú vzhľadom na platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej na žalobcu. Zo zmluvy o splátkovom úvere vzal súd za preukázanú dohodu strán o práve veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátok a z platobnej histórie žalovanej vzal za preukázané jej omeškanie. Splnenie zákonných podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ žalobca preukázal predložením oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.3.2020 a k nemu pripojenej poštovej doručenky a predložením výzvy zo dňa 30.1.2020 spolu s poštovým podacím hárkom, v ktorej banka žalovanú upozornila, že ak neuhradí tam uvedenú dlžnú sumu splátok, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca preukázal osobitnú písomnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď predložil výzvu zo dňa 4.5.2020, ktorou banka žalovanú upozornila, že ak nezaplatí dlžnú sumu predčasne zosplateného úveru, je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe, pričom doručenie výzvy žalovanej preukázal predložením poštového podacieho hárku. Súd konštatoval, že sa teda postupovala splatná pohľadávka, po predchádzajúcej písomnej výzve banky a až po uplynutí 90-dňovej lehoty nepretržitého omeškania žalovanej po výzve banky, preto žalobca preukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky. Súd dospel k záveru, že žalobou uplatnená pohľadávka premlčaná nie je, avšak nepovažoval uplatnený nárok za preukázaný a dôvodný v celom rozsahu.

6. Úver je podľa názoru súdu bezúročný a bez poplatkov preto, lebo zmluva neobsahuje správne uvedené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/, l/ zákona č. 129/2010 Z.z., teda ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a preto podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ cit. zákona úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd podrobil prieskumu predmetnú zmluvu o úvere a zistil, že v zmluve uvedené údaje o výške splátky, RPMN a celkovo splatnej čiastke úveru nie sú uvedené v správnej, požiadavke zákona zodpovedajúcej výške, preto nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne, ako keby tam neboli uvedené vôbec. Poukázal na to, že v zmysle zmluvy je dohodnutých 108 mesačných splátok po 98,18 € a vychádzajúc z týchto predpokladov celková čiastka spojená s úverom predstavuje 10.603,44 € (108 x 98,18 €), pričom v zmluve je údaj vo výške 10.601,03, keďže právny predchodca žalobcu počítal iba so 107 splátkami vo výške 98,18 € a posledná 108. splátka predstavovala 95,77 €. Nebola tak dodržaná zákonná náležitosť v podobe uvedenia správnej výšky splátky priamo v zmluve. Takto zo zmluvy nie je zrejmé, aké všetky predpoklady boli použité na výpočet RPMN. V zmluve je teda nesprávne uvedená výška splátky, celkovo splatná suma RPMN v neprospech spotrebiteľa a absentujú všetky predpoklady pre výpočet RPMN, z ktorého dôvodu je podľa názoru súdu úver bezúročný a bez poplatkov. Z tohto dôvodu žalovaná bola povinná vrátiť iba istinu úveru 6.110

€ a keďže titulom úveru zaplatila 3.711,01 €, súd ju zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 2.398,99 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Súd sa zaoberal aj tým, či právny predchodca žalobcu postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní tohto spotrebiteľského úveru žalovanej, a teda či riadne zisťoval a preveroval jej bonitu. Bolo preukázané, že veriteľ zisťoval príjem a výdavky u žalovanej, preveroval si jej úverovú zaťaženosť v úverovom registri a potvrdením zamestnávateľa žalovanej o mzde za tretí kvartál roku 2015, potvrdením o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2014 a daňovým priznaním k dani z príjmov fyzickej osoby zo dňa 5.3.2015. Rozhodne teda nenastal dôvod pre fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej a tretej zákona č. 129/2010 Z.z. Navyše podľa názoru súdu veriteľ aj správne vyhodnotil bonitu žalovanej po zistení a preverení výšky jej čistého mesačného príjmu, preukázaných výdavkov v súvislosti so splácaním jej úverov a tiež po zohľadnení maximálneho splátkového zaťaženia, ktoré je možné použiť na splátky úverov, disponibilného zostatku, a teda podľa názoru súdu konal s riadnou odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, a preto bol oprávnený aj na predčasné zosplatenie úveru, ako to vyplýva z § 11 ods. 2 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z.

8. V zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania z priznanej sumy odo dňa 3.3.2020 do zaplattenia.

9. O zastavení konania v časti o zaplattenie 50,00 € súd rozhodol podľa § 144 a § 145 CSP vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobcu v tejto časti.

10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho celkového úspechu 5,04 %.

11. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobca aj žalovaná.

12. Žalobca podal odvolanie, vychádzajúc z obsahu odvolania, proti zamietavému výroku III. a súvisiacemu výroku o náhrade trov konania z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP a navrhol rozsudok v zamietavom výroku zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov celého konania. Nesúhlasil so záverom súdu, že zmluva o splátkovom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/, l/ zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom, v nadväznosti na čo je nesprávny aj údaj o RPMN a zároveň v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Argumentoval tým, že súčasťou zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. a v zmysle zmluvy celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom boli určené vo výške 10.601,03 €. Žalovaná mala úver splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 98,18 €, pričom v zmysle čl. 5.17 Produktových obchodných podmienok mala posledná splátka predstavovať zostatok pohľadávky. Z toho dôvodu mala žalovaná zaplatiť 107 mesačných splátok po 98,18 € a 108. splátku vo výške 95,77 €. Z týchto dôvodov nesúhlasil so záverom, že by posledná splátka bola uvedená nejasne a neurčito. Správne boli uvedené aj celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, t.j. 10.601,03 €. Žalobca uviedol, že pokiaľ by aj bol prijatý záver o výške celkových nákladov v sume 10.603,44 €, ide o absolútne zanedbateľný rozdiel (2,41 €), ktorý nemohol nijako ovplyvniť schopnosť žalovanej rozoznať rozsah záväzku a pre ktorý je sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti voči veriteľovi neprimerane prísna, aj vzhľadom na tú skutočnosť, že zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom. V tej súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C- 42/15, v zmysle záverov ktorého porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z týchto dôvodov považuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti za neprimeranú a v rozpore so zákonom. Zdôraznil, že v zmluve sú uvedené všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN a s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/183/2020 z 24.2.2021 zdôraznil, že nie je povinnosťou veriteľa v zmluve uviesť konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a ani špeciálne v zmluve označovať predpoklady použité pre výpočet RPMN. Zo všetkých týchto dôvodov nesúhlasil s rozsudkom v napadnutom zamietavom výroku.

13. Žalovaná podala odvolanie proti vyhovujúcemu výroku II. a súvisiacemu výroku IV. z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní namietala, že žalobca v žalobe nič netvrdil a skutkovo neuvádzal o tom, že by listiny ako vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, výzva pred postúpením, výzva pred zosplatením a oznámenie o postúpení boli žalovanej odosielané a doručené a až na jej námietku v podanom odpore proti platobnému rozkazu žalobca v podaní zo dňa 25.10.2021 predložil podacie hárky, preukazujúce odoslanie žalovanej výziev zo dňa 30.1.2020 a 4.5.2020 a oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 20.10.2020. Žalovaná považuje tieto nové skutkové tvrdenia, ktoré neboli uvedené v žalobe, za zmenu žaloby, ktorá však je v spotrebiteľských sporoch vylúčená. Súd mal preto vychádzať iba z tvrdení žalobcu uvedených v žalobe. Namietala, že podpis na doručenke pripojenej k žalobe nie je jej podpisom. S poukazom na tieto skutočnosti podľa jej názoru žalobca neunesol bremeno tvrdenia o splnení povinností podľa § 53 ods. 9, § 565 OZ v spojení s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda neprislúcha mu aktívna vecná legitímácia v tomto spore. Vzniesla námietku aj vo vzťahu k nadobudnutiu účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže táto nadobúda účinnosť až dňom pripísania odplaty na bankový účet postupcu a táto skutočnosť preukázaná nebola. Zotrvala na svojej obrane, že Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., Produktové obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. a Sadzobník Slovenskej sporiteľne, a.s. nie sú podpísané zmluvnými stranami a žalovaná tieto dokumenty pred podpisom úverovej zmluvy nevidela. S touto jej obranou sa pritom súd v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom nevyporiadal, keď iba odkázal na vyjadrenie žalobcu z 28.12.2021. Nesúhlasila ani s priznaním úroku z omeškania dňom 3.3.2020, keďže oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti mala prevziať až dňa 10.3.2020. Zotrvala na svojej obrane, že právny predchodca žalobcu riadne neskúmal jej bonitu pred poskytnutím úveru. Nesúhlasila ani s určením rozsahu úspechu žalobcu v tomto spore pre účely rozhodovania o náhrade trov konania.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej nesúhlasil s jej námietkou, že až po podaní žaloby predložil nové skutkové tvrdenia a dôkazy. Tieto totiž predstavujú len ozrejmienie a priblíženie pôvodne uvedených skutkových tvrdení a vyplynuli z potreby žalobcu reagovať na námietky žalovanej. O zmenu žaloby pritom nejde, ak žalobca po začatí konania ním uvádzané skutočnosti v návrhu na začatie konania doplní o ďalšie, ktorými odôvodňuje ním uplatnený nárok (R 38/1999). K námietke nepreukázania zaplata odplaty za postúpenie pohľadávky žalobca uviedol, že odplata bola riadne zaplata a postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené pôvodným veriteľom. Ide pritom o námietku, ktorú žalovaná mala vzniesť už v konaní na súde prvej inštancie, a teda o neprípustnú novotu, na ktorú v odvolacom konaní nie je možné prihliadať. K výzve zo dňa 30.1.2012 na zaplata dlžnej splátky pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru žalobca uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá veriteľovi povinnosť uvádzať alebo rozpisovať dlžnú sumu v tejto výzve.

15. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu namietala, že žalobca napadol vyhovujúci výrok II., ktorým súd rozhodol v jeho prospech, čo je dôvodom odmietnutia odvolania. K odkazu žalobcu na viaceré rozhodnutia krajských súdov žalovaná uviedla, že tieto nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Upriamila pozornosť na to, že žalobca sám uznal, že posledná splátka úveru v nižšej výške nebola priamo vyjadrená v úverovej zmluve, ale len v Produktových obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne, a.s., pričom žalovaná s týmito nebola oboznámená a tieto ani nepodpísala, preto nimi nemôže byť viazaná. Nakoniec namietala dobrovoľnosť využitia služby tzv. poistenia, z ktorého dôvodu právny predchodca nebol oprávnený účtovať k splátke úveru aj splátku poistenia tohto úveru, čo by malo za následok nesprávny výpočet RPMN ako dôvod bezúčernosti a bezpoplatkovosti úveru. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24.2.2021 žalovaná uviedla, že sa zaoberalo ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015, pričom v prejednávanej veci bola úverová zmluva uzavretá až dňa 23.11.2015.

16. Žalobca v replike a duplike a žalovaná v replike zopakovali argumenty uvádzané vo vlastných odvolaniach a vo vyjadreniach k odvolaniu.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné.

18. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol výrok I. rozsudku, ktorým súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 50 €, pretože proti tomuto výroku rozsudku odvolanie nebolo podané a v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

19. V prevyšujúcej časti rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak súd dospel k záveru, že úver zo zmluvy o splátkovom úvere je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ a l/ zákona 129/2010 Z.z. a v dôsledku nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

20. Z obsahu zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.11.2015, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľnou, a.s. a žalovanou vyplýva výška poskytnutého úveru 6.110 €, úroková sadzba 14,40 % p.a., dojednané splátky vo výške 98,18 € mesačne 25. deň v kalendárnom mesiaci počnúc dňom 25.12.2015, počet splátok 108, konečná splatnosť úveru 25.11.2024, ročná percentuálna miera nákladov 14,38 % a celková čiastka spojená s úverom 10.601,03 €.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedených údajov celková čiastka spojená s úverom nepredstavuje 10.601,03 €, ale 10.603,44 € (98,18 € x 108) a RPMN nepredstavuje 14,38 %, ale 14,39 %.

22. Zohľadňujúc vyššie uvedený obsah zmluvy o splátkovom úvere, táto neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom, keď vychádzajúc z predpokladov uvedených v tejto zmluve celková čiastka spojená s úverom predstavuje 10.603,44 €, čo je o 2,41 € viac, ako je uvedená v zmluve (10.601,03 €). Táto skutočnosť však nemala za následok uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, pretože vychádzajúc z takto určených predpokladov RPMN predstavuje 14,39 %, čo je rozdiel oproti RPMN uvedenej v zmluve (14,38 %) iba 0,01 %.

23. Napriek správne záveru súdu, že v zmluve nie sú správne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN, keď v skutočnosti základom pre výpočet RPMN malo byť 107 splátok po 98,18 € a jedna splátka vo výške 95,77 €, odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že nesprávnosť uvedenia celkovej čiastky úveru vo vzťahu k nesúladu súčtu výšky splátok a ich počtu v konkrétnom prejednávanom spore má za následok posúdenie poskytnutého úveru ako úveru bez úrokov a bez poplatkov pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ a l/ s použitím § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona 129/2010 Z.z.

24. Pokiaľ by totiž skutočne žalovaná mala uhradiť celkovú čiastku úveru 10.603,44 €, t.j. o sumu 2,41 € vyššiu, aká bola uvedená celková čiastka spojená s úverom v zmluve, jednalo by sa o zanedbateľný rozdiel (2,41 €), ktorý nemohol ovplyvniť schopnosť žalovanej rozpoznať rozsah jej záväzku a takýto rozdiel nemohol byť spôsobilý akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť rozhodnutie žalovanej, či uzatvorí daný zmluvný vzťah s predchodcom žalobcu a či do tohto zmluvného vzťahu pri rozdielne konečnej sumy 2,41 € oproti sume 10.601,03 € uvedenej v zmluve vstúpi. Za tejto situácie pre daný individuálny prípad je sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti voči žalobcovi ako veriteľovi neprimerane prísna. Neuvedenie nižšej poslednej splátky nemalo vplyv ani na výpočet RPMN v jej neprospech a zohľadniac aj skutočnosť, že zmluva obsahuje všetky ostatné zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 zákona 129/2010 Z.z., je záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neprimerane prísny.

25. Otázkou absencie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevyhnutných pre rozhodovanie spotrebiteľa sa zaoberal Súdny dvor EÚ v rozhodnutí z 9.11.2016 vo veci C- 42/15. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že sankcionovať veriteľa zánikom nároku na úroky a poplatky je možné len vtedy, ak došlo k takému porušeniu jeho povinností, ktoré môžu spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

26. Nakoľko bolo v zmluve uvedené, aká je celková čiastka úveru a v akej čiastke sú splátky, pričom vyplýva z nej aj počet dohodnutých splátok, uvedená nezrovnalosť pri vynásobení počtu splátok 108 a sumy 98,18 € od celkovej čiastky úveru uvedenej v predmetnej zmluve o úvere (2,41 €) nemohla byť dôvodom pre záver o absencii náležitosti uvedenia celkovej čiastky úveru, ako k tomu dospel súd prvej inštancie.

27. Súd prvej inštancie teda nezohľadnil, či rozdiel v konečnej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, v rozsahu 2,41 € je takou nesprávnosťou, ktorá svojou povahou môže mať vplyv na schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t.j. či ide o okolnosť takej intenzity, ktorej nesprávne uvedenie môže spochybniť schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku a neskúmal ani to, či táto nesprávnosť mala vplyv na výpočet RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa povahou a intenzitou tohto rozdielu nezaoberal a len konštatoval nesprávnosť údaju o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, resp. nesprávnosť výšky poslednej splátky, z čoho vyvodil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie posudzoval povahu a intenzitu tohto rozdielu a tento neposúdil ako rozdiel takej intenzity, v ktorého dôsledku má sa úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu náležitosti dohodnuté v predmetnej zmluve spĺňajú zákonom predpokladané podmienky a spĺňajú účel poskytnutia relevantných informácií spotrebiteľovi pri posudzovaní podmienok poskytnutia úveru bez toho, aby mohli mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku.

29. Pokiaľ dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti má byť nesprávne uvedená RPMN, v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona 129/2010 Z.z. sa vyžaduje, aby táto bola uvedená v neprospech spotrebiteľa, ktorá podmienka v prejednávanej veci splnená nebola. Vychádzajúc z predpokladov uvedených v zmluve RPMN predstavuje 14,39 % oproti RPMN uvedenej v zmluve 14,38 %, čo je tak zanedbateľný rozdiel, ktorý nemohol ovplyvniť schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaná sa teda rozhodovala pre vstup do tohto zmluvného úverového vzťahu vychádzajúc z takmer totožného predpokladu RPMN (14,38 %), čo nemožno hodnotiť ako údaj v jej neprospech.

30. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalovanej o chýbajúcom matematickom výpočte RPMN poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24.2.2020, v zmysle záverov ktorého zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN.

31. Aj keď tento záver bol vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.3.2015, niet žiadneho dôvodu, prečo by tento záver nebolo možné aplikovať aj vo vzťahu k zneniu § 9 ods. 2 písm. k/ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, keďže toto ustanovenie je rovnakého obsahu, aké bolo pod písm. j/ v zákone účinnom do 31.3.2015 a v tomto smere je odvolacia námietka žalovanej nedôvodná.

32. Vzhľadom na nesprávny záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru následne súd prvej inštancie vecne nesprávne rozhodol, ak priznal žalobcovi iba dlh titulom istiny úveru a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

33. Za predčasný však odvolací súd považuje aj záver súdu o preukázaní aktívnej legitímácie žalobcu, keď súd sa dôsledne nevyporiadal so splnením všetkých podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

34. V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (R 6/2022).

35. V prejednávanej veci aktívnu legitímáciu žalobcu namietala žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu v nadväznosti na tvrdenie, že nebolo jej doručené zosplatnenie úveru a ani oznámenie o postúpení pohľadávky.

36. Žalobca na preukázanie aktívnej legitímácie v spore k žalobe predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 12.10.2020 a jej prílohy, zmluvu o splátkovom úvere, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, splátkový kalendár (amortizačnú tabuľku), oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.3.2020 s doručenkou zo dňa 10.3.2020, ako aj Všeobecné obchodné

podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s., Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., Sadzobník Slovenskej sporiteľne, a.s., výzvu na zaplatenie pohľadávky pred jej postúpením zo dňa 4.5.2020, výzvu na zaplatenie pred zosplatením úveru zo dňa 30.1.2020 a platobnú históriu.

37. Reagujúc na procesnú obranu žalovanej o nedostatku aktívnej legitimácie žalobca predložil podacie hárky, preukazujúce odoslanie výzvy zo dňa 30.1.2020, výzvy zo dňa 4.1.2020 a oznámenia o postúpení pohľadávky z 20.10.2020 s tým, že doručenkou preukazujúcu doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.3.2020 pripojil k žalobe.

38. Žalovaná v reakcii na toto vyjadrenie žalobcu opakovane namietala nedoručenie zosplatenia úveru a oznámenie o postúpení pohľadávky, z ktorého dôvodu nemala možnosť sa s týmito dokumentmi aj reálne oboznámiť a namietala, že podací hárok nie je doručenkou podpísanou žalovanou.

39. Vyššie uvedený postup zodpovedá ustanoveniu § 167 CSP a v tomto smere sú odvolacie námietky žalovanej nedôvodné.

40. Keďže žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu nárok neuznala a uviedla vlastné tvrdenia, súd umožnil žalobcovi vyjadriť sa v určenej lehote a v zmysle § 167 ods. 3 CSP žalobca mohol uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

41. Pokiaľ teda žalobca predložil doklady o doručení výziev zo dňa 30.1.2020 a 4.5.2020, ak o aj oznámenia o postúpení pohľadávky, išlo o predloženie dôkazov reagujúc na procesnú obranu žalovanej, pričom týmito dôkazmi mala byť jej obrana vyvrátená.

42. Žalobca vo vyjadrení k odporu teda uviedol skutočnosti na preukázanie svojich tvrdení v žalobe, čo nemožno hodnotiť ako zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP, pretože tým nedošlo k podstatnej zmene alebo doplneniu rozhodujúcich skutočností tvrdých v žalobe.

43. Súd prvej inštancie považoval žalovaným predložené poštové podacie hárky za dostatočný dôkaz o preukázaní doručenia výzvy na plnenie pred zosplatením zo dňa 30.1.2020 a výzvy na plnenie pred postúpením pohľadávky zo dňa 4.5.2020 bez toho, aby sa zaoberal otázkou, či tieto listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej.

44. Súd opomenul aplikovať ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

45. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

46. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručenie listu, či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznánil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Rozhodujúce je teda objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu, obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp.zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

47. Poštový hárok, z ktorého vyplýva odoslanie zásielky, nie je dokladom o doručení listiny do dispozičnej sféry adresáta.

48. Na preukázanie doručenia výzvy pred zosplatnením pohľadávky a výzvy pred postúpením pohľadávky je potrebné vyžadovať doklad o ich doručení, ktorým môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku si prevziať, nakoľko zásielka musí byť doručená do dispozičnej sféry dlžníka. Uvedená skutočnosť vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 4/2021.

49. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu žalobca doposiaľ nepreukázal, že výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 30.1.2020 s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a následne výzva na plnenie pred postúpením pohľadávky zo dňa 4.5.2020 boli doručené do dispozičnej sféry žalovanej, nakoľko žalobca predložil iba podacie hárky, ktoré sú dôkazom o odoslaní zásielok, nie však o doručení zásielok do dispozičnej sféry žalovanej.

50. Pokiaľ za doručené považoval oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.3.2020, vychádzajúc z pripojenej doručky zo dňa 10.3.2020, žalovaná v konaní až do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nenamietala, že by nešlo o jej podpis na doručke, z ktorého dôvodu súd nemal dôvod skúmať, či oznámenie o vyhlásení splatnosti sa dostalo do dispozičnej sféry žalovanej a v tomto smere mu nemožno vytknúť nesprávny postup.

51. Vzhľadom však na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie bude povinnosťou súdu zaoberať sa aj účinnosťou doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 3.3.2020 vzhľadom na námietky žalovanej, že túto zásielku neprevzala.

52. Je však potrebné uviesť, že zásielky nemuseli byť doručované do vlastných rúk, keďže to nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, postačovalo, ak sa dostali do dispozičnej sféry adresáta a pokiaľ zásielka bola doručovaná žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, kde sa aj reálne zdržiavala a túto v zmysle poštového poriadku prevzala iná osoba, oprávnená takúto zásielku prevziať, je aj takéto doručenie účinné.

53. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok vo všetkých napadnutých výrokoch, t.j. okrem výroku I. o zastavení konania a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne aj o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, 3 CSP).

54. V ďalšom konaní teda bude súd skúmať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9, § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách a v prípade preukázania aktívnej legitímácie žalobcu opätovne sa bude zaoberať, v akom rozsahu je žaloba dôvodná.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).